

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 1

Janua: 1978

14. årgang

En åpnet dør

Apenb. 3, 7—13

Av Øivind Andersen

«Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier den Hellige, den Sandrue, han som har Davids nøkkel, han som lukker opp, og ingen lukker til, og lukker til, og ingen lukker opp: Jeg vet om dine gjerninger. Se, jeg lar noen av Satans synagoge komme, av dem som sier de er jøder, og ikke er det, men lyver. Se, jeg vil gjøre så at de skal komme og falle ned for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg. Fordi du har tatt være på mitt ord om tolmodighet, vil jeg fri deg ut av den prøvelsens stund som skal komme over hele jorderike, for å prøve dem som bor på jorden. Jeg kommer snart. Hold fast på det du har, forat ingen skal ta din krone! Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mere gå ut derfra, og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, det som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt navn, det nye. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!» (Apenb. 3, 7-13).

Det kunne være meget å si om ham som skriver dette brevet. Det er den Hellige, den Sandrue, han som umulig kan lyve. Det er ham som lukker til, og lukker han til finst det intet menneske som kan lukke opp. Og lukker han opp, finst det heller ikke noe menneske som kan lukke til.

Han skriver til en menighet, som han kommer med et ubetinget løfte til. Jeg kjenner dine gjerninger, sier han, se, jeg har satt foran deg en åpnet dør! Dette ordet blir ofte sitert i vår tid, og jeg er redd for at det blir anvendt i tide og kanskje mest i utide. Det er ikke alle Gud har åpnet for, det er ikke alle dette ordet er sant for: Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør. Det er noen ganske bestemte mennesker dette ordet er adressert til av Herren, og denne adressen må vi gi nøyaktig på. Adressen den er klar og tydelig: Du har liten styrke, og har (det skal ikke stå noe dog der slik som det gjør i vår oversettelse) tatt være på mitt ord og ikke fornekket mitt navn.

Denne menigheten roses av Gud fordi den har styrke. Vi vil gjerne rose dem som har stor styrke, vi vil gjerne være sterke, mektige, store, anerkjente av mennesker. Vi tror at den som har stor innflytelse menneskelig sett, den som blir regnet med av mennesker, de kan bli til stor velsignelse i Guds rike og dem kan Gud få bruke. Det er i virkeligheten stikk motsatt. Vi ser det i neste sendebrev til dem i Laodikea (som vi også har hatt fremme i Norea) at den som er rik og har overflod og fattes intet, og er stor og mektig, kan ikke Gud bruke. Mektige kirkesamfunn kan ikke Gud bruke, mektige organisasjoner kan han heller ikke bruke, men hjelpelöske kristne kan

han bruke, de som har liten styrke kan han bruke, vel å merke viss de holder fast på hans ord og ikke fornekter hans navn. Det er forutsetningen. Det er underlig det uttrykk som er bruk, å holde fast på hans ord, det betyr å holde fast på eller å ta vare på det man er mest redd for å miste, det som man ikke kan unnnvære. Det er brukt samme uttrykk her som vi bruker om å ta vare på vårt liv. Vi er redde for å miste livet, selvoppholdelsesdriften er det sterkeste vi har, den som tar vare på Guds ord fordi det er blitt selve livet for han, og tar vare på Jesunavnet fordi Jesus er blitt hans ære og ros, dette navn kan han ikke fornekte. Selv har han ingen styrke, men tar vare på Guds ord på denne måten og på Jesu navn, om ham sier Gud : Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den til !

Det er underlig å tenke på denne menigheten i Filadelfia, den hadde meget små sjanser, den hadde disse mektige jødene imot seg, og overfor dem kunne denne lille og svake menigheten ikke utrette noe som helst, etter menneskelig omdømme og etter menneskelig syn. Rent menneskelig hadde de ikke noe å stille opp. Det er denne menigheten, så svak som den er , som får dette løfte fra Gud : Se, jeg har satt en åpnet dør foran deg, og ingen kan lukke den til. I all sin hjelpeleshed tar de vare på Guds ord, de fornekter ikke hans navn, de trenger Jesus, de trenger hans ord og de gjør flittig bruk av det og holder seg til det.

Og så står der noe underlig : Se, jeg lar noen av Satans synagoge, de som sier at de er jøder, og ikke er det, disse som er fiender og motstandere og som var mektige menneskelig talt, se, jeg vil gjøre det så at de skal komme og falle ned for dine føtter og kjenne at jeg elsket deg. Kjenne er det samme som å oppleve. Det er underlige ord. Og det eneste sted det er noen igjen av disse menighetene i Lilleasia, det er i Filadelfia, den er der fremdeles. De andre er forsvunnet, i

Laodikea f. eks. finnes ikke liv igjen i det hele tatt, men denne finnes.

Har ikke dette noe å si oss, du som klager over at du er hjelpelös, du klager over at du har liten styrke, du klager over at du ikke kommer noen vei, og du merker at det er mange som står deg imot, hva har du vel å sette opp imot dine motstandere, ingenting har du, ingenting makter du. Jeg skal si deg i Jesu navn : Herren roser din tilstand og din stilling. Du har liten styrke, og han gjør det klart for deg at i den tilstand er du vel skikket for Guds rike, du som har liten styrke og som må ta vare på Guds ord og som holder deg til Jesu navn .

Og han, den Hellige, den Sandrue, han som har Davids nøkkel, han som kan lukke opp og ikke noen kan lukke til, og lukker til og ingen kan lukke opp, han er det som sier til deg at han har satt foran deg en åpnet dør.

Dette er en salig stilling å være i, men menneskelig sett så føles det ikke så godt. Ofte ser det mørkt ut for oss, og jeg har nok selv prøvd å være i denne stilling kan du forstå, men det gjør ikke noe. Når jeg vet at jeg har Guds løfter foran meg, hva betyr så alt annet?

Så har vi også et løfte om at vi skal bli frifritt for den prøvelse som skal komme over hele jorderike. Og så sier Herren : Jeg kommer snart, egentlig så står det jeg kommer i hast, jeg kommer i et øyeblikk, i en håndvending som vi ofte sier i dagligtale, jeg kommer som et lyn, hold fast på det du har! Og hva har vi? Jo, vi har det Guds ord vi holder fast ved, det ord vi tar vare på, og vi har Jesu navn. Det er det vi skal holde fast på. Holdt fast på det du har, forat ingen skal ta din krone.

Og så sier han at han vil gjøre deg til en støtte i min Guds tempel, og så skriver han på oss alle de navn, navnet på Gud, på Guds stad og sitt eget nye navn. Dette er noe å se frem til.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 68213. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.07.09492

livet hos en kristen. Kristus er skjult hos dem som tror, men bor alltid der.

— Kristus er vårt liv, sier apostelen. Jesus sier om den troende : — Vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. Vi - det er Faderen og Sønnen og Ånden.

Den treenige Gud bor hos sitt folk. Og det gjelder enhver kristen. Man kan idag høre en forkynnelse som lærer at noen kristne har Ånden og andre har ikke Ånden. En slik forkynnelse finnes ikke i Bibelen uten den har sin grunn i en missforståelse. Tale om at en del kristne har «Åndens fylde», mens andre er uåndelige og åndsfattige er ikke Åndens egen lære men en villfarelse. Åndens fylde er det samme som Kristi fylde, og Kristus deler ikke — han kommer selv helt og fullt til enhver fattig synder som han får frelse.

**Hvorledes kommer da Kristus ?
Hvorledes blir et menneske åndelig?**

Til Kristi menighet i Galatien hadde en forkynner kommet som førte noen vill. Den nye forkynnelse hadde befalt kamp og arbeide : Gjennem lydighet mot Guds lov skulle man få Ånden. Lovens gjerninger skulle være veien til et rikere gudsliv, til fylde og fullkommenhet. Den enkle troen på Kristus var ikke nok, hadde de falske profeter sagt.

Apostelen Paulus tar derfor til orde. - Hvorledes fikk dere Ånden?

Og så lærer han på nytt, hva galaterne en gang tidligere fikk lære men glemte og ble ført fra : *Guds ånd kommer gjennem troens forkynnelse.* Ånden får man ved å høre troen forknyt. Troens forkynnelse er forkynnelsen om Jesus, den korsfestede. Troen betyr her Bibelen, den Hellige Skrift, den helsesame lære. Den er den «tro som en gang ble overlatt til de hellige».

I og gjennem denne forkynnelse males den korsfestede for lytternes øyne og ører som den som gjør fortapte salige. Han forkynnes som lovens ende til rettferdighet for hver den

Troens forkynnelse og Åndens dåp

«Bare dette vil jeg få vite av eder : Fikk dere Ånden ved lovgjerninger eller ved troens forkynnelse?» (Galat. 3, 2).

En kristen er et åndelig menneske. Han har fått Kristi Ånd, sier Skriften. Den som ikke har Kristi Ånd hører ikke Kristus til. Det finnes altså ingen kristen som ikke Guds Hellige Ånd bor hos. En kristen har Ånden - det betyr dypest sett at ånden har ham. Dette er det samme som at Kristus selv er

Derfor, du, holdt fast på Guds ord, på Jesu navn ! Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

som tror, det vil si hver den som tar imot ham.

Han har fullbyrdet alt for alle.

Jesus Kristus har oppfylt all rettferdighet. Alt det du var skyldig har han betalt. Loven er oppfylt for deg. I ditt sted oppfylte han den. Nå kan loven ikke kreve noe av deg som tror på Jesus. Jesus er din rettferdighet.

Hva han er for Guds øyne, er du. I ham er du fullkommen.

— Jeg er Kristus! sier den troende Martin Luther dristig. Det er en åndelig tale. Det er en åndsdøpts bekjennelse.

Den som tar imot Kristus - det vil si: tror på Kristus, hører troens forkynnelse og griper den - har Kristus og eies av Kristus. Hans kristendom er Kristus selv. Han har del i Åndens fylde som er Kristi fylde.

Ordet formidler Ånden.

Ordet fortsetter å lyde. De troende er de hørende: de står alltid under troens forkynnelse. Guds Ånd fortsetter under hele deres levetid å forkynne den korfestede for dem. De hører - de hører og deres sjel får leve.

De er døpte til Kristus (Rom. 6). De er døpte til hans død og begravelse og oppstandelse. De er døpte til Faderen og Sønnen og den Hellige Ånds navn. I dåpen fikk de Ånden. Dåpen er «Ordet» i følge Efes. 5, 26. Den døpte er kledd Kristus. Og den døpte (og troende) står siden alltid i Ordet. Han hører, han lytter, han er i lære. Guds Hellige Ånd taler til ham.

Øg Ånden har Kristus som emne for sin undervisning. Åndens lære er at «Gud er min frelse» (Esa. 12). Åndens lære er at Gud gjorde ham som ikke visste av synd til synd for oss for at vi i ham skulle bli Guds rettferdighet.

«Våre synder bar han på sitt legeme opp på treet for at vi skulle være død fra synden og leve for rettferdigheten, gjennem hvilkens sår I er blitt lägt» (1. Pet. 2, 24). I dette ordet hører vi altså, at rettferdigheten er en person

som bar våre synder på sit legeme. Denne personen er stedfortrederen Jesus. Han er død — i hans død er vi døde. Han er oppvekt av Gud. Vi er oppvekte med ham og i ham. Han står i himmelen. Vi er der i ham. Han lever sitt liv for Gud i himmelen. Det liv han lever der er vårt liv.

Vi får leve for ham her på jorden. Den troende kan intet annet. Jesus Kristus er hans liv i himmelen. Jesus Kristus er hans skatt på jorden. Jesus Kristus bor i hans hjerte ved troen.

Det er åndsdåp.

Tore U. Nilson

Oversatt fra «Pietisten» ved A. L.

Vær rike i Herrens gjerning

(1. Korint. 15, 58)

Av Ole Rolfsnes

Bibelen taler ofte om rikdom, både timelig og åndelig rikdom. Mange er fremstilt i Skriften som meget rike på jordiske ting, der kan vi bare vise til kong Solomo og Job.

Men Skriften viser også den store fare som følger denne rikdom. Derav advarer den oss mot denne fare, som t.d. i 1. Timot. 6, 10: Pengekjærlighet er roten til alt ondt, av lyst dertil har noen faret vill fra troen. Og i 11. vers står det: Fly disse ting!

Men når det gjelder den åndelige rikdom, da finner vi sterke uttrykk i Skriften, slik vi ser det i 1. Kor. 14, 1: «Jag etter kjærligheten! Streb etter de åndelige gaver.» I Matt. 12, 21 tales det om å være rik i Gud. Hva vil det si? Det må vel den være som har en levende tro på Jesus, og dermed eier alt det Jesus er og har gjort. Da har jeg barnerett og arverett hos Gud, fri adgang til nådetronen

og kan gå inn og ut og finne føde. Hva denne adgang virkelig betyr for oss, det vil vi vel aldri bli helt klar over mens vi er her på jorden.

Den som tror dette og finner denne rikdom i Gud, han får en trang til å være med i Herrens gjerning. Hva er så Herrens gjerning? Det er mangfoldige ting som er vanskelig å nevne opp i et lite stykke som dette. Men der står skrevet: Alt hva dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i vår Herre Jesu Kristi navn. Det går ikke da an å si at noen gjerninger er våre og noen er Guds gjerninger. Vi er jo prester for Gud, og det er vi enten vi står på talerstolen eller arbeider i kjøkken, fjos eller fiskebåt. Mye skade i Guds rike er gjort ved å kalle noe arbeid for verdslig og noe for hellig arbeid. Vi er jo de helliges medborgere og Guds husfolk. I denne familie er der mange oppgaver, og der må vi se til å finne vår plass. Og ikke bare finne vår plass, men prøve å gjøre den gjerning i troskap som Gud har betrodd oss. Det er ved den enkelte sitt arbeid og troskap at Guds rike skal vokse og få makt mellom oss.

Men her er det mye som svikter i vår tid, da det finnes så få som vil ha ansvar. De er med litt her og litt der, og på den måten kommer de seg klar ansvar og tunge byrder. De forstår ikke at Jesus vil ikke det skal være slik i hans familie. Vi heller ønsker det ikke slik når vi leier arbeidsfolk, vi liker at de har ansvar for det de gjør og gjør sin plikt.

I Guds gjerning er der mange ting vi gjør sammen med andre, men der finnes også flere ting Gud har betrodd den enkelte. Er vi ikke oppmerksom på hva Gud har betrodd oss, og tar det i bruk, da vil vi forsinke Guds gjerning. I Jerem. 48, 10 står det et ord som har vært en vekker for mange av Guds arbeidere: Forbannet er den som gjør Herrens gjerning med lathet.

Du som leser dette, hvorledes er det med din gjerning i Guds rike? Har du tenkt over

at enten hviler det forbannelse eller velsignelse over ditt arbeide. Vær rike i Herrens gjerning, da I vet at eders arbeide ikke er unyttig i Herren, da hviler det velsignelse over deg og ditt arbeide. Men over den som gjør Herrens gjerning med lathet, der hviler det forbannelse.

Det er nok det som Jesus gjorde

Det er nok det som Jesus gjorde.

Det er nok det som han har sagt

*:/ Han har sona di synd den store ..
og deg vunne så rein ei dragt. :/*

Det er nok det Jesus gjorde,

om av syndarar størst du er.

:/ Du er beden til bryllupsbordet.

Også deg har din frelsar kjær :/

*Nei du treng ikkje lengre tvila,
for hans nåde er nok åt deg.*

*:/ På eit fullført verk får du kvila
og så ferdast med fryd din veg :/*

Det er nok det som Jesus gjorde.

Det i døden og domen held.

:/ Me vil byggja på nådeordet.

Det er berggrunn som evig held :/

Som i Lots dagar

Dette med Lot er vel frå urytida, og har ikkje noko med vår tid å gjera, vil vel dei fleste menneske seia. Men hører kva Jesus seier om det: «Som det var i Lots dagar, dei åt, drakk, dei kjøpte, dei selde, dei planta, dei bygde, men den dagen Lot tok ut frå Sodoma, regna det aldri og svovel frå himmelen og tynte dei alle. På same vis skal det vera den dagen Menneskesonen syner seg.» (Luk. 17, 28).

Jesus set Lot sine dagar rett inn i vår tid. Som dei sette Gud utanfor og var opptekne med livet sine sysler, som å eta, planta og byggja, ta til ekte og gi til ekte, utan tanke på synda sine fylgjer, Guds dom over synda, inntil domen kom uventa over dei, slik lever menneske også i vår tid. Og det endå Gud både då og endå meir nå, har forkjent om domen som skulle koma.

Heile menneskelivet er ei prøvetid, det viser Guds ord mange døme på, ikkje minst i Abraham og Lot sitt liv. Prøva tok til då Abraham fylgde Guds kall og drog bort frå farhuset sitt og frå folket sitt, etter Herrens ord: «Far no bort ifrå landet ditt, bort frå folket og farhuset ditt, til det landet eg vil visa deg!» (1.Moseb. 12,1)

Dette var det første steget på trua sin veg. I denne prøva er alle menneske like, difor seier Herren: I dag om du høyrer hans røyst so forherd ikkje hjarta ditt, men gjer deg klar til oppbrot straks. Abraham bestod denne prøva, for han fylgde Guds kall og tok ut, og tok med seg kona og bror-son sin Lot. Det var vekking i Ur i Kaldea dei dagane.

For ein nåde å få vandra med Herren på hans vegar. Ved dei første stega kan det gå bra og sjå så vellukka ut, men ein kjem ikkje så langt på den vegen før den blir ujamnare og vanskane ein møter blir mange. Abraham og Lot hadde forlate alt det gamle, og dei var komne inn i eit nytt land, med nye vanskar og nye prøvingar, på ein annan måte

enn der dei kom frå. Slik vil alle møta det som fylgjer Guds kall bort frå verda, og som er blitt ein Jesu venn, ein pilegrim på veg til Faderhuset.

I det nye landet var de trangt om plassen for Abraham og Lot, og det blei strid mellom gjeterane om beitemarka og vasskjeldene. - Slik vil også den som lar seg frelsa ut av denne rangsnudde ætta møta det i dag. Det blir trangt å leva og trangt om plassen, for alle meiner seg å ha rett til å gjeta kvar dei vil. Her blir prøva både stor og fårleg, og ingen kjem utanom, vi må alle velja kva veg vi vil gå og kva måte vi vil ta det på.

Du for ei fin ånd det var over Abrahams valg og råd: Velg du, ta du først, tek du til venstre, så skal eg ta til høgre, og tek du til høgre, så skal eg ta til venstre (1. Moseb. 13, 9). Abraham var fornøgd med kva kår og landområde han fekk, med det Gud ville gjeva han.

Det er ikkje lett å sjå på Guds løfter åleine når vi skal velja. Tenk om vi lærde av Abraham å sjå meir på Guds løfter enn på eigne fordeler, berre då kjem både land og folk og gjeterar i det rette lys. Det gjorde Abraham. Gjer du også det når du kjem i ei slik stoda?

Lot såg seg om og valde det beste for seg og sine, og kven blir ikkje freista til det når vi har valet? Dette galdt han sjølv og heile hans hus og menighet. Her ser du Lot i valg: Dei åt og dei drakk, dei planta og dei bygde, stort og godt på alle vis. Lot merka nok motstridande tankar og røyster, der den eine tala om at han kunne ta skade i alt dette, mens den andre sa: Nei her tar du nok ikkje skade Lot, nett her skal du gjera din innsats. Den siste var sjefriendens tale. Lot såg heile Jordanssletta, dei gode beitene og rike vasskjeldene - som ein Herrens hage - som Egyptarland. Og dei blei i sanning eit Egyptar-

land for Lot, inga nød, ingen smerter, inga glede i Gud.

Kan dette seiast om oss? Då blir det fangekår i staden for fridom, gode jordiske kår istaden for å vera rik i Gud. Valet førde Lot like inn i Sodoma, der han stod maktelaus overfor folket og synda og fråfallet. Det står at mennene i Sodoma var vonde og synda groveleg mot Herren.

Har ikkje vi valt like gale som Lot, og står ikkje vi like hjelpelause overfor synda og folket og fråfallet? Det er mange som ropar i dag: Ikkje bort frå verda, men omvend verda, nå må dei truande kjenna sitt ansvar, gå til verda når ikkje verda vil koma til oss! Fins det nokon som vågar å seia at dette er färleg, vil ein snart få høyra at ein er full av mistru og dømesjuke.

Men sjå korleis det gjekk Lot, han blei røva og bortførd saman med dei vonde, og Abraham med sitt folk måtte ut for å berge Lot og hans eidegom. Vi kunne tru at Lot lærde av dette fallet, men nei, klungeren vaks og kjøvde ordet. Han ville ikkje bort frå denne staden, folket ville ha han, og sjølv hadde han så mykje som måtte gjerast på denne staden. Han hadde nok håp om det ein dag skulle bli betre forhold i Sodoma!

Tenk Gud måtte tala med ein annan mann om kor nær domen var over Lot sin bustad, over Lots verd. Kvifor det? Jau, han fekk nok ikkje Lot sjølv i tale, for han hørde ikkje lenger Guds tale, hans ånd sov. Men Herren var så nådig mot Lot at han gjekk sjølv med bod, for ikkje noko anna kunne hjelpe, ikkje krig, ikkje grov synd, og heller ikkje Abrahams bøner.

Kva hadde Lot att for den grøne og vassrike Jordansletta? Ja, kva hadde han att? Kva har du att for ditt strev der du har slege deg ned, der du har ditt daglege virke? Vågar du å stoggja opp ei lita stund og tenkja over og svara på det spørsmålet i dag?

Lot var komen så langt at han ville ikkje ut frå Sodoma. Herren sa til han: Opp og ta

kona di og døtrene dine, som er her, så du ikkje skal missa livet for alt det vonde si skuld som er gjort her i byen! — Men Lot drygde. Til slutt måtte Herrens englar ta han med makt og leida han ut or byen. Er ikkje Herren nådig? Jau, nådig og langmådig og rik på miskunn.

Men når folket ikkje vil høyra og fylgja kallet, så lyt det gå gale til slutt. Det som særprega Lots dagar var forakt for Gud, forakt for den domen som venta over synda og vantrua. For det andre, om Lot ville åtvara, så var lyset og saltet borte frå hans tale og vitnemål. Endå hans eigne trudde han berre ville narra dei, då han sa dei måtte røma for å berge livet.

Kvífor trudde dei han ikkje? Lot hadde sjølv så god tid, så litra frykt for domen. Å, kor likt det er i dag som på Lots tid, sjølv om domen over synda blir forkjent så har folket inga hast, for dei trur ikkje på Guds ord. Ikkje den som forkynner og ikkje dei som høyrer, og det går i det same spor dag etter dag. Det finst ingen vilje eller evne til å forlata synda og fråfallets veg og venda om til Herren. Lot drygde. Og den skare er stor som drygde til det blei forseint. Forseint - forseint å banke på, forseint, forseint å nåde få!

Kjem det berre englar frå Gud med bod, så skal eg snart ta ut, seier du. Englane er her — , det er lova og evangeliet, Moses og profetane. Trur du ikkje Moses og profetane — skrifta — trur du heller ikkje om nokon står opp frå dei døde, seier Jesus, og heller ikkje om ein legion englar syner seg for deg. Vakna opp, og fly til fristaden før domen deg hentar. Fristaden er Jesus og hans frelse. Han gøymer deg i sitt hus på den vonde dag.

Odd Dyrøy

Om å bruke Guds ord

Av C. O. Rosenius

Hvordan skal vi lese Guds ord rett?

Vi skal først se på de farer vi står overfor når det gjelder de utallige forvillende røster som omgir oss, eller valget av lærere og bøker. Vi er som får i en ørken hvor man fra alle kanter roper: Kom hit, her er veien! Det er en mangfoldighet av bøker som representerer mange slags lærdomsværk. Men prøv åndene om de er av Gud, sier apostelen. For vi skal merke oss at alt ofte avhenger av de bøker vi har lest. Husk derfor at det er skadelig å lese, glem ikke at det er skadelig å høre, nemlig når det ikke er sunn lære vi leser eller hører. For det går inn i din udødelige sjel og forgifter for tid og evighet det dyrebreste du eier.

Men for den som vet at Bibelen er Guds ord, er det ikke noen fare, sier man. Dette er på sett og vis rett. Den som bruker Bibelen som Guds ord med et ydmykt og bedende sinn, skal helt sikkert finne livets vann og ved Guds trofasthet bevares fra villfarelsen.

Men akk!

Brønnen er dyp, og vi må ha kar og dem som bærer Bibelens hellige hemmeligheter, og da kan det bli farlig. For det er mange slags fortolkere. Djævelen bruker Bibelens ord som han gjorde da han fristet Jesus, og djævelens utsendinger gjør det på samme måten.

Hva skal vi så gjøre? Det første er at du ikke må stole på den menneskelige bedømmelse. For alle mennesker kan feile. Men vi har en regel for valget av bøker og lærere: Søker du Kristi lære, så se etter tegnene på Kristi lære.

Tegnene er spesielt disse to: Der hvor Kristus går fram med sin lære, der vinnes alltid noen sjeler for himmelen. De er forvandlet fra sikre, ugodelige verdensmennesker til gudfryktige, troende mennesker som er lykkelige i Kristus.

Det andre tegnet er at der begynner Satan og hans hær å storme, den ugodelige verden blir urolig og ser på den kristne lære som en nyhet, en forargelse og en galskap.

La oss se på hvordan vi skal lese Guds ord rett. Du skal huske på at det er skadelig å lese Guds ord når man ikke gjør det på rette måten. Det er som en skarp kniv som gjør stor nytte når den brukes rett, men stor skade når den brukes galt. Det er alvorlig at Guds ord aldri blir uten virkning når det trenger gjennom sinnen. Det virker til velsignelse eller forbannelse.

Tenk på Judas! Han hadde sett, hørt og erfart meget, men brukte det dårlig. Slik går det også i dag. Mange kan nesten hele Bibelen utenat, men sover i synd og sikkerhet. Andre har som Judas gått i Jesu og disiplenes selskap, men har mistet alt nådeliv i hjertet, all kraft og bevis på at nåden lever i hjertet. Disse er ikke bare som døde, som om de ikke hadde hørt noe Guds ord, men syv ganger verre, som Skriften sier.

Når du leser Guds ord, må du ta imot det som Guds ord, i frykt, lydighet og tro. Det skal ikke bare høres eller leses, men man skal gjøre etter det, lyde og tro det. Gjør du det, skal du ikke bli til skamme.

Du ser f. eks. at du mangler åndelig lys. Søk og be om det! Du ser at du må avlegge en synd. Gjør det straks, for dersom du bare hører og ikke gjør det, forherder du ditt hjerte. Og når skal det skje, om ikke nå? Og hva skal Guds ord tjene til, om vi ikke skal leve etter det?

Men sier du at du ikke makter å gjøre Guds vilje, må vi spørre: Men har da Gud forlangt for meget? Er han da urimelig i sine bud? Er det ikke rimelig at du elsker ham over alt og din neste som deg selv? Mer fordrer han ikke av deg.

Og — har du så alvorlig tatt deg sammen for å gjøre Guds vilje? Eller du har kanskje ikke tatt det så nøye, men vært sikker, hard, likegyldig og gitt deg lettsindig til synden? Er det ikke rimelig at du må fordømmes?

Hvis du begynner å tenke over dette og å lyde Herrens ord, vil du snart komme til å gjøre etter det. Da skal snart det ubotferdige og stolte hos deg falle, du vekkes opp av syndesøvnen og opplever din synd. Det blir en sorg over synden, en sorg etter Guds sinn som virker omvendelse. Når du så i din nød og avmakt anstrenger deg forgives, blir du nødt til å be om Guds Ånd, og da får du i erfaringens skole det rette lys i Guds ord — lyset ovenfra.

Uten erfaring er selv de mest lærde helt blinde i åndelige spørsmål. Og ingen kan forstå Guds ord uten Guds Ånd, som Luther sier: «Idet Gud ga oss sitt ord, sa han: Jeg skal la det skrives og prekes tydelig, men alltid ordne det slik at det skal bero på min Ånd hvem som skal fatte det. Derfor ser vi også at de som mener at de kan forstå Ordet av seg selv, de blir i mørket.»

Nytten og nødvendigheten av å bruke Guds ord

Da du ble vakt, betraktet du Ordet som Guds ord. På samme måte skal du også komme til sann tro når du i din syndenød ikke kan hjelpe deg selv og da hører det glade budskap om den uforskyldte nåde i Kristus. Dette gjelder hele livet. La Guds ord ráde over din fornuft, ditt hjerte og ditt liv. Be alvorlig om Guds Ånd hver gang du skal høre eller lese Guds ord. Da skal du aldri bruke det forgives.

Vi skal så si litt om nytten og nødvendigheten av å bruke Guds ord. Her burde ordene skrives med ild i hvert hjerte. Alle vet jo at det er forsømmelsen av Guds ord som er årsak til all elendighet i verden, til svakhet i kirken og hos den enkelte. På den annen side er den rette og flittige bruk av Guds ord år-

sak til alt åndelig godt.

Det er sant at mennesket er falt, og fallets følger er bedrøvelige. Men han ga oss et hjelphemiddel, en himmelsk sæd som skal gjenopprette det tapte Guds bilde. Du kan bli seende, troende og salig ved å bruke dette middel, men hvis du ikke bruker det, er det umulig å overvinne det onde og få oppreisning.

Vi har menigheter med gode lærere, men det står dårlig til ute blant folket. Hva er årsaken? Jo, de er ikke begynt å betrakte Guds ord hjemme, og så har de liten nytte av det de hører fra prekestolen.

Andre steder opplever de rike vekkelser — det begynner å grønnes og blomstre overalt. Men om noen år kjenner du ikke stedet igjen. Det er bare tistler og torner tilbake. Hva er årsaken? Jo, deres hyrde gikk hjem eller flyttet bort, det var ingen som tok seg av folket, og selv var de ikke kommet inn i Guds ord.

Andre steder var det ingen som sto i spissen for Guds verk, men folket selv hadde begynt å oppbygge seg innbyrdes med Guds ord. Og der går Guds rike fram. Eller tenk på din egen erfaring. Har du stått fast i alle prøvelser? Grunnen er Guds trofasthet, sier du. Men nå er Gud like trofast mot alle. Det var ikke fordi Gud ikke var trofast at kristenfolket døde her og der. Nei, forskjellen er den at hos de andre ble nådemidlet forsømt, men du brukte det.

Har du ikke også erfart at når du en tid ikke brukte Guds ord, ble du kald og død, svak og verdsdig? Men når du leste flittig i Guds ord, følte du deg sunn og frisk i ditt indre menneske. Og når du holdt på å falle, var det et ord fra Bibelen som vekket deg og frelste deg.

Vi forstår hvor grusomt de behandler sin sjel som setter den himmelske føde til side. Det er ikke bare verden som forakter og trækker på Guds ord, men også de som har smakt Guds gode ord. De lar ofte veden og kjødet hindre seg i å betrakte Guds ord. Så går hele

dagen, ja, kanskje hele uken med uten at man leser. Eller om de et øyeblikk setter seg ned for å lese, så er hjertet så fylt av verdslike tanker, så det er som et brusende hav som ikke kan varmes opp av solens stråler. Resultatet av den slags lesing blir bare større ulyst til Ordet. Guds ord må vi betrakte med en stille, bedende ånd, om det skal varme opp hjertet.

Ta tid til Guds ord?

Mange lar seg holde borte fra Guds ord av de mange jordiske ting, som Jesus siktet til da han sa at tornene vokser opp og kveier sæden, og dette er, sier han, bekymringer og rikdom og livets lyst. Man sier: Jeg har ikke tid til å lese Guds ord så flittig, det er så meget som skal gjøres. Men det som skal gjøres, er noe jordisk, og det man best kan unnvære, er det himmelske som altså er mindreiktig! Så forblindet er sjelen.

Men du sier: Våre plikter er hellige, og dem kan vi ikke forsømme. For den som ikke sørger for sine, er verre enn en vantro. Men Jesus sier: Du skal gjøre det ene, og ikke forsømme det andre. Om du fullkommen passer ditt jordiske kall, men lar nådelivet dø ut, så kan ikke dette jordiske frelse deg i døden og dommen.

Men det er djevelen som innbiller deg at ditt jordiske arbeid lider under din bibellesning og bønn. Du har ikke tid til å la Gud tale til deg og selv å tale til Gud, men du har tid til å snakke om bagateller med mennesker. Du har ikke tid til å nære din sjel en time, men tenk om Gud lar deg ligge syk et år. Verden står jo for det!

Når du forsømmer Guds ord, svekkes du i ditt gudsliv. Du klager over at du ikke vinner over dine fristelser, men hvordan kan du vente det? Bruker du Ordet, skal ingenting være umulig for deg.

Men du sier kanskje at du har forsøkt å betrakte Guds ord, men er ikke blitt bedre. Da er grunnen en av to:

Du forstår ikke din omvendelse. Du tror at du i en fart skal bli meget hellig og from, og vet ikke at veien går gjennom fattigdommens og fornedrelsens dal. Og da kan du ikke se at du blir bedre og bedre, tvert imot.

Eller grunnen er den at du ennå er en slave under synden. Du har ennå ikke fått nytt liv, ny lyst, nye åndelige krefter, og har da ikke brukt Guds ord rett. Du har f.eks. forsøkt å overvinne det onde i deg før du tilegnet deg Kristi fortjeneste, dvs. at du ville bære frukt før du innpodes i vintreet Kristus!

Begynn nå å lyde Ordet: Fly først til Kristus og be om nåde. Siden skal det bli råd med syndens makt. La den dype egenrettferdighet fare, og kast deg som du er med alle dine feil i nådens favn. Da skal du erfare at hvor synden er stor, er nåden enda større. Nå skal denne nåde glede, smelte og forandre ditt arme hjerte, så det ikke lenger får smak på det onde, som før holdt deg fanget. Og det gode som du ikke maktet, skal nå bli din lyst.

Men du sier: Jeg har lest Ordet uten at det gjør noe inntrykk. Jeg er kald og følelsesløs. Da svarer jeg: Er du til freds med å høre Ordet på denne måten, er dette tegn på et ubofferlig og forherdet hjerte. Men er du ikke tilfreds, så er din kulde syndig, men din bekymring er et tegn på et redelig disippel sinn. Og du skal vite at du ikke hører Ordet uten nytte i denne tilstand. For du blir for det første mer ydmyket over deg selv enn av den kraftigste preken om ydmykhet, og for det andre blir en og annen god sæd lagt ned i ditt tørre hjertes jord. Når det så blir regnvær, fester den rot, spiser og bærer frukt.

Men du sier kanskje: Jeg behøver ikke å lese så meget mer. Jeg vet i grunnen hva jeg må vite. Måtte jeg bare kunne leve etter det!

I Hvor uforstandig du er! Det er jo ikke bare fordi du skal få mer kunnskap at du skal lese, men fordi du skal få kraft til å leve. Vet du hva du skal vite, så står det bare tilbake å gjøre det, og det gir bare Ordet

deg lyst og kraft til.

Har du lyst nok i hodet, har du vel ikke nok kjærlighet, fred og fryd, tålmodighet og ydmykhet? Eller er din tro fullkommen? Er din kjærlighet så brennende at du ikke behøver å øke den ved Guds ord?

Mange redelige spør: Hvordan skal det gå meg under svære prøvelser og vanskeligheter? Men, kjære venn, ditt nådeliv beror ikke på disse skiftende omstendigheter, men på om du vil benytte nådemidlene. Vi ser jo at mange vanskelige Guds barn bevares under store prøvelser, som lam blandt ulver, fordi de holdt seg flittig til Ordet, mens Guds barn med de beste forutsetninger døde åndelig talt, bare fordi de ikke holdt seg til Guds ord.

Vil du vinne det evige liv, må det åndelige få næring. Har du ikke tid til å lese i Guds ord, så må du ta den tiden — enten natt eller dag. For ett er nødvendig! Kan du ikke på forhånd gjøre dette, så kan vi på forhånd si deg at du ikke kan bli frelst en gang. Du kan fra nå av slutte å tenke på himmelen. Var du i fengsel og ikke fikk lese Guds ord, kunne ikke Gud bevare deg uten det. Men ikke nå som du har det. For bruken av Ordet viser hva du regner som viktigst: det himmelske eller det jordiske.

Ha plan i din bibellesning?

Alle sjælesørgere må oppmuntre til å bruke Guds ord. For hvilken hyrde kan med egen hånd gi alle førene nok føde? Men kan han få folket selv til å nære seg med Guds ord, da fører han sin hjord på herlige gressganger hvor de selv kan finne føde.

Vi skal ennå ta med noe som hører mer med til det utvortes, men som er viktig nok.

1. Det er best om det er orden i din bibellesning. Du skal ikke lese her og der, men ta en bestemt del eller en bestemt bok i Bibelen for deg og les den igjennom. Da får du bedre oversikt og den rette mening i hvert kapitel og stykke. Du får også mer lyst til å

lese Guds ord og er ikke i villrede hvor du skal begynne.

Er du mindre kjent i Bibelen, så begynn med Det nye testamente, som er lettere å forstå enn Det gamle testamente. Om du kan, så sett en bestemt tid til å lese Guds ord. Ellers vil du være opptatt med alle ting uten at det blir noe av det.

2. Les ikke bare for deg selv, men del med andre. Da får du ofte dobbelt kraft for ditt eget hjerte, og så gjør du andre en tjeneste. Det er en erfaring som er gjort gjennom alle tider, og når brødre deler Ordet med hverandre, har Ordet større kraft til å opplive hjertene. Det ville være mer enn nok belønning om du ved dette kunne føre et menneske til Gud.

3. Er du far eller mor, har du særlig ansvar for dine barns eller tjeneres sjel. «Og du skal innpronte dine barn dem, og du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, og når du går på veien, og når du legger deg, og når du står opp» (5. Mos. 6, 7).

Noen foreldre tar dette altfor tungt. Du skal ikke sørge over dette, men bare gjøre slik som Herren sier, og så kaste sorgen på Herren. Du skal bare ha omsorg for dem som er deg betrodd. Forkynner du Ordet for dem, og de ikke omvender seg, så har du iallfall befriid din sjel fra deres blod.

Men hvordan skal en gjøre dette? Mon man ikke gjør det best ved å sette en stund av til husandakt? På denne måten er du i stand til å sørge for dine. Dine nærmeste må ikke være sammen med deg og gå inn i evigheten uten at du har hatt omsorg for deres sjel.

Det blir nok kamp her, for djevelen vil gjøre alt han kan for å legge hindringer i veien. Men husandakten vil hjelpe deg på mange måter: Det onde blir mer ondt når det stiller sammen med det hellige: Har du syndet, blir det brytning i ditt indre når du skal nærmere deg Gud, eller du synder straks etter andakten.

Men du er rik

(Openb. 2, 8-11)

Dette brevet skriv Jesus til sin menighet, først til menigheten her i Smyrna, og gjenom dei til sin menighet gjennom tidene som lever i det same forhold til Jesus som dei gjorde. Og at det er Jesus som skriv er der ingen tvil om : «Dette seier den første og den siste, han som var død og vart levande.»

Her i Smyrna møter me ei menighet som lever rett og godt med sin frelsar. Jesus talar her ikkje om noko som dei må venda om ifrå, slik som han gjer til mange av dei andre menighetene. Han skriv for å oppmuntra dei til å halda ut i prøvelse og trengsel som møter dei, formanar dei til å halda ut og vera tru til døden, for at dei skal vita at Jesus veit om dei og er med dei.

Kva skal dei vera tru imot til døden? Det er den rikdomen Jesus seier at dei har, og

Luther sier : «Det finnes ikke et sterkere bolverk mot djevelen enn å sysselsette seg med Guds ord — tale og synge om det.»

Men du er kanskje redd for at husandakten kan bli en tom skikk. Det skjer ofte, men ikke bare ved husandakten, men ved alle nådemidler. Men skal vi forkaste de midler som kan misbrukes — evangeliet, nattverden, kirkegang? På ingen måte, for ved nådemidlene kan iallfall noen vinnes, men uten dem ingen.

Skulle du ikke ønske en huspredikant som daglig prekte for deg og din familie til lærdom, omvendelse, trøst og fred? Du kan uten betaling få de største hoffpredikanter til å preke i dit hjem — konger og hellige profeter. Kristus selv med apostlene kan daglig preke i ditt hjem. Skulle du ikke skamme deg og angre bittert at du har vist fra deg et slikt tilbud?

Fra Veileding til Fred.

det er utan tvil Jesus og hans ord og evangelium og den store rikdom dei har fått gjennom det. Sidan du har lite kraft, men likevel har teke vare på mitt ord og ikkje fornekta mitt navn, seier Jesus til menigheten i Filadelfia, og den same rikdomen har dei å ta vare på også her i Smyrna.

Vidare seier Jesus : *«Eg veit om trengsla di og fatigdomen din»*. For eit Guds barn er det godt å få høyrá og vita for visst at Jesus veit om oss, veit kvar me er og korleis me har det. Slik er det ikkje med den som er på forbodne vegar og har noko å vera redd for og skjula.

Ikkje noko ved oss kjem uventa og overraskande på Jesus. Han kjende oss før han kalla oss (Rom. 8, 29), og veit anten me set eller står, kjenner vår gonga eller lega, våre tankar og kvart eit ord som går ut frå vår munn o.s.v. (Salme 139). Ja, endå då eg var eit foster såg dine augo meg. «Jesus er den usynlege gjest ved eit hvert måltid, og den tause tilhører ved enhver samtale.»

Trengsel og fatigdom høyrrer med til Guds barn sine kår her på jorda, det er det normale, i verda skal de ha trengsel, seier Jesus. Medgang og rikdom høyrrer me lite til i Bibelen når det gjeld dei frelseste som lever i trua på Jesus. Me kan berre nemna Jesus sine apostlar. Johannes seier : «Eg Johannes, som er dykkar bror og har lut med dykk i riket og i trengsla». Og David vitnar at mange ulukker kjem over den rettferdige, men Herren friar han ut or dei alle. Og det same ser me i sendebreva, det er ikkje dei rike og store og framgangsrike som Efesus og Laodikea, men dei veike og fatige som lever i trengsel og prøvelse, som Smyrna og Filadelfia, Jesus seier er rik og har ei opna dør.

Kva slag trengsel og fatigdom er det Jesus

talar om her, og som høyrer til alt sant og rett gudsliv? Det er ikkje den trengsel me kjem opp i på grunn av vår synd, eller av at me legg oss opp i ting som ikkje kjem oss ved. Nei, det er den trengsel som møter oss på grunn av Jesu namn, eller på grunn av Guds ord, avdi me held fast ved Jesus og hans evangelium, ved ordet om krossen, og vedkjenner oss å tru på Jesus og hans ord, og at me er frelst av nåde for Jesu skuld og ved hans stedfortredande gjerning og død for oss. Til denne trengsel høyrer også den me møter av di me trur det Gud seier om vår synd og fortapte tilstand som naturlege og religiøse menneske, og tek avstand frå synda og prøver å leva etter Guds ord, og ved vår tru blir ein dom over verda, lyset og saltet som stikk i syndaraugo og svir i syndesår og samvit. «De er ikkje av verda, som eg ikkje er av verda, eg har valt dykk ut av verda, difor hatar verda dykk» (Johs. 15, 18), seier Jesus. Difor hatar verda dykk som ho har hata meg. Trur du og vedkjenner deg at du er av dei som Jesus her seier er utvalde, som ikkje er av denne verda men har sitt rike i himmelen, vil du komma i trengsel og møta forakt, spott, hat og førfølgelse du som Jesus gjorde her på jorda.

Dertil så kjem eit frelst Guds barn i trengsel på grunn av seg sjølv, på grunn av kjøtet - den medfødde og ibuande syndelyst og syndenatur, på grunn av synda som heng så fast ved oss. Er du fødd på nytt fekk du ei ånd og eit sinn som er født av Gud og er av Gud, som ikkje kan synda som hatar og fryktar syn- da og verda, som er reint og vil vera rein for Gud, som elskar Gud og vil og ynskjer å leva til Guds behag. Men på same tid bur du i ein syndig lekam, med syndige lyster og lengsler, ureine og syndige tankar, du ser at du er hovmodig og æresjuk og søker eiga ære og stel æra frå Gud, og du lid under missunning og begjær, du har eit sinn som ikkje er av Gud, elskar deg og ditt og verda og dei ting som er i verda o.s.v. Dertil kjem alt u gjort og

missgjort, forsømmelser og mangler på dei mange område, og ser at du står så langt tilbake frå det du skulle vera som kristen, og som du så gjerne ville vera etter ditt nye menneske. Dette lid du under, og blir så lei av deg sjølv og lengtar etter å bli fri synda i deg og omkring deg, du er redd for deg sjølv og du er redd for verda og synda.

Du lid under at du er ikkje slik som du trur og vedkjenner deg, og ofte fryktar du at du er ein hyklar som gir seg ut for å vera noko du ikkje er.

Her har me nemnt litt av den trengsel den truande møter, den trengsel som dei i Smyrna møtte, og som alle frelste og truande syndarar møter. Jesus seier at han veit om det alt saman, men du er rik. Det er slik å leva med Jesus.

Kva er det så han tenkjer på med *fatigdom*? Her tenkjer han ikkje på mangel på rikdom her i verda, nei her er det tale om å vera *fatig i Ånda*. Sæle er dei fatige i ånda, for himmelrike er deira, seier Jesus i Matt. 5)

Å vera fatig i ånda er ikkje å vera *fatig på ånd*, men der sto fatig i Ånda, og det er noko ganske anna. Ein annan ting er at den som er fatig i ånda, han kjenner seg også ofte fatig på ånd, som på alle andre ting som høyrer gudslivet til. Når du står der og ser på deg sjølv, på ditt gudsliv, og på din gjerning i Guds rike, så står du der så naken og fatig og overdig for Gud. Du er så fatig på tru, på kjærleik og gleda, du er så lite alvorleg, ofte så lettsindig og uforsiktig med dine ord, kjenner deg uåndeleg, kald og tom, det ser så smått ut med deg og med din menighet, særlig når du ser på andre kor rike, sterke og for ein medgang og framgang dei har, som menigheten i Smyrna når dei såg på menigheten i Efesus og Laodikea. Jesus veit om alt dette også, seier han, og likevel seier han at du er rik!

Kva for ein rikdom er det? Det er ikkje verdsleg rikdom, men å vera *rik i Gud*. Rik-

domen dei hadde i Smyrna, det var Jesus og alt som fylgte med hans namn, det einaste namnet som det finst frelse ved. Dei hadde også ordet om Jesus, og hans verk for oss ved sitt liv og ved sin død for våre synder, og som stod opp til vår rettferdigjering.

Dertil hadde dei fått den Heilage Ande som hadde leida dei fram til heile sanninga om seg sjølv og openberra frelsa i Jesus Kristus for deira hjarta. Dei hadde sett, trutt og vedkjende seg Jesus som sin frelsar, og åtte den Heilage Ande som pant og innsegl på barnekåret hjå Gud, og Anden var det som openberra for dei fatigdomen dei hadde i seg sjølv og i den ytre menigheten.

Eg veit ikkje om du som er så fatig og ringe når du ser på deg sjølv og din gjerning for Gud og på den fatige og veike menigheten du lever i, om du har tenkt over kven som har vist deg det? Berre den som har den Heilage Ande og blir opplyst av han, ser sant på seg sjølv, ser sin fatigdom og nød, og berre dei har fått Jesus openberra som sin frelsar og store rikdom og einast håp og trøst i liv og død. Dei andre ser ikkje dette, og lever anten i synda og verda, eller i sin eigen åndelege rikdom som i Efesus og Laodikea, sin innbilte rikdom. «O Jesus åpne du mitt øye, at jeg må se hvor rik jeg er, som har en Fader i det høye - en broder ved Guds side, som alltid treder frem for meg - en trøster og hussvaler Gud».

Frykt ikkje for det du skal lidal Djevelen skal kasta nokre av dykk i fengsel, så de skal verta prøvde. Prøvelser kjem det for alle sanne Guds barn, men Jesus seier her at det er berre ei lita tid, fastsett av Gud (ti dagar). Jesus formanar dei til å vera tru til døden, så vil han gi dei livsens kruna. Å vera tru vil seiå å vera tru mot Jesus, vedkjenna seg han og hans ord og evangelium, det vil seiå å lata den Heilage Ande få gjera sin gjerning, både å openberra synda i oss og om oss, og nåden og frelsa i Jesus Kristus. Gjer ikkje Anden sorg, stå han ikkje imot, formanar Guds ord.

A vera tru, det vil også seiå å hælda fast ved ordet om krossen, det som er ein støyt for dei egenrettferdige og ein dårskap for dei vise og forstandige menneske, men ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur det, hald fast ved det og vedkjenneseg det, trass i spotten og freistainga til ein lettare veg frå dei som seier at dei er jødar, og ikkje er det, men lyg — Satans synagoga. Det vil seiå naturlege menneske, religiøse menneske som vedkjenneseg krøstendomen, men har ei anna ånd og eit anna evangelium enn Bibelen.

Den som har øyra, han høyre Andens tale til menighetene. Den som sigrar, han skal slett ikkje lida mein av den andre døden.

Amund Lid.

P. t. Kuala Lipis 1.12. 1977

Kjære brør i Herren

Guds rike nåde i Kristus Jesus! Takk for forbøn! Og det trengs meir enn nokon gong før.

Som de ser så er eg i Kuala Lipis igjen. Me fekk juleferie tidleg i år, og den varer til 3. jan. 1978. Eg kom hit på mandag e.m. via K. L., og eg blir her om Gud vil til søndag kveld (4.12.), og tek då toget kl. 5,30 til Singapore.

Dei har bedt meg tala her i Metodistkyrkja søndag fm. kl. 10.00, og i den kinesiske kyrkja fredag kveld kl. 7,30.

I sjølve julehelga blir eg rimelegvis i Singapore, om ikkje dei i Tanyung Pinang (Indonesia) ber meg koma dit.

Det har vore elendig med skrivinga mi i bladet vårt. Ber venene orsaka meg om dei kan.

På bibelskulen (Bible College) har det no vorte vesentleg gresk og hebraisk. Det er interessante språk, men mismotet har teke tak i meg av og til, av di språket liksom ikkje vil sitja fast. Gresk har eg hatt heile tida, og

eg har alt hatt nytte av det, så eg skynar at den norske oversettinga er som regel den beste.

Det er eit alvorleg ansvar dei har som overset Bibelen. Det er på ein måte lett gjort å lata mennesketanken prega oversettinga der ordet kan ha fleire tydingar. Det gjeld då om å sjå samanhangen og på kristen lære elles i Bibelen. Dertil treng ein oversetjar sjølv å eiga den Heilage Ande.

På kolleget har det vore delte meiningar. Serleg sårt var det å merka at det ubibelske synet, «ein gong frelst alltid frelst» hadde fått slike innpass. Eg talte skarpt imot, og har beint fram hatt vondt av det også i magen.

Men koret frå ein song gav meg fred, mot og kraft på nyt:

«Frykt dog ei!»

Stol på meg!

Jeg kan deg bevare.

Til du står på himlens strand

blant den frelse skare!»

Med dette helsar eg alle forbedrarar.

Andreas Bø

REISERUTER FOR N.L.L. FØRSTE HALVÅR 1978

1. **OLE BRANDAL**: Randaberg og Sandnes i jan. Knapstad, Askim, Ås og Nittedal i febr. Bygland 14.-19. mars, Sannidal 21.-24. mars, Randaberg 25.-27. mars.
2. **ODD DYRØY**: Namdalen i januar, Lindås og Fjell i februar, Suldal og Foldøy i mars, Randaberg i påskehelga.
3. **GUDMUND HJORTHAUG**: Sannidal og Bygland i januar, Ellingsøya og andre stader på Møre i febr.-mars. Påskemøter i Østfold.
4. **AMUND LID**: I jan. Etne, Avaldsnes og Tysvær, i febr. Stord, Fitjar og Bremnes, mars Yndesdalen og Brekke; Påskemøte i Namsos, Namdalen etter påske. Sandsøy i Senja.

5. **REIDAR LINKJENDAL**: Stord i januar. - Påskemøte i Namsos, elles til disp. Postadr. 3766 Sannidal, tlf. Kragerø 83350 eller 83310.
6. **GODTFRED NYGÅRD**: I jan.-febr. Norheimsund, Steinsdalen, Øystese og Tørvikbygd, Varaldsøy, Gravdal og Valen. Febr.-mars Randaberg, Sandnes, Nærø. Påskehelga Avaldsnes og Tysvær.
7. **OLAV AAKHUS**: Sannidal 21.-26. febr. Påskehelga Steinsdalen og Tørvikbygd. - Elles til disp. Postadr. 4684 Bygland. Tlf. 37.

Styret.

LEVENDE GREN

(Johs. 15, 1-2 og Rom. 2, 28-29)

Mel.: Et navn blott jeg vet som forblir
Vår tro, vi med munnen bekjenner.
Men Gud, i vårt hjerte må se
en synder til Jesus seg vender
som levende gren på Guds tre.

Kor:

Hvad hjelper vår gjerning og bønn,
vår dåp og vår nattverd så skjønn,
når Gud i vårt hjerte oss ikke kan se
som levende gren på sitt tre.

Om vi Guds befaling er lydig,
Guds bud har jo hast og må ut,
hver gren uten liv er udyktig
tross villig til livsdagens slutt.

Vi kjemper for tro på Gudsordet,
for arbeid og bønn for Guds sak.
Kun levende gren dekker bordet
for synder, til Guds velbehag.

Hvor døde får livet i Jesus,
den levende gren bærer frukt.
Ved gjerning og vekst bort fra Jesus
blir levende tro utelukt.

Kristoffer Heie

Den rette far

Mel.: Vår Gud han er så fast en borg

Vår Gud den rette fader er
for alle som han skapte
Kvar dag han gåver til dei ber,
gir hjelpe til dei som tapte.
:/: Han sitter på sin stol
og sender regn og sol.:/:

Gud giver sine syn og sans,
så dei kan vegen finne,
og lækjer brester utan stans,
så dei kan siger vinne.
:/: Han tek dei i sin famn
og gjerer stort sitt namn :/:
Han sløkkjer helheims piler.

Ein sporr ei falle kan til jord
om Gud ei så det lagar,
og menneske i sud og nord
med tukt og trøyst han agar.
:/: Han frelser kropp og sjel
og gjerer allting vel,:/:
på syndarar han kallar.

Til slott og hytte sender Gud
sin gode heilag-ande,
og giver syndarar sitt skrud,
så dei kan hatet vande.
:/: Han tender kjærleiksbrann
i den som ikkje vann :/:
å elske Gud og nesten.

Til heimen over mørke sky
han berer sine kjære
og gjerer glede deira ny,
gir herlegdom og ære.
:/: Han turker tårer av,
dei gløymer storm og hav :/:
og livets herre hyller.

JOHAN LÄSTAD